

Κυριακή 13η Ὀκτωβρίου 2019 (Κυριακή Δ΄ Λουκᾶ).

Λκ. 8, 5 – 15.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τόν σπόρον αὐτοῦ» Λκ. 8, 5.

Μέ ἀφορμή τήν Εὐαγγελική περικοπή πού ἀκούσαμε σήμερα ἄς κάνουμε μιά βουτιά μέσα στό πέλαγος τῆς μνήμης ὄλων μας. Κι ἐκεῖ μέσα ἀπό τό σκοτεινό βυθό τῶν παιδικῶν μας ἀναμνήσεων νά ἀνασύρουμε ἕνα ὁμορφο κοχύλι καί νά τό φέρουμε στήν ἐπιφάνεια, γιά νά στολιστοῦν οἱ σκέψεις ὁ λόγο μας. Σίγουρα λοιπόν ἀνατρέχοντας πίσω στίς παιδικές μας ἐμπειρίες δέν θά δυσκολευτοῦμε νά θυμηθοῦμε τά ἀνεκκλάλητα, τά ποικίλα, ἀλλά καί τά τόσο ἔντονα συναισθήματα πού διακατεῖχαν τήν παιδική μας ψυχή κάθε φορά πού χαρωπά ὀδηγούσαμε τά βήματά μας στό κατηχητικό σχολεῖο.

Ἀνάμεσα στούς θησαυρούς πού πήραμε ἀπό τό κατηχητικό σχολεῖο, θέ ξεχωρίζουμε ἕναν. Πρόκειται γιά μιά εἰκόνα. Γιά μιά μικρή χάρτινη εἰκονίτσα, πού παρίστανε τόν καλό σπορέα. Ἦταν ἕνας

άνθρωπος πού περπατούσε στό φρεσκοοργωμένο χωράφι. Από τή μέση του κρεμόταν μία μεγάλη πάνινη σακούλα γεμάτη σπόρο. Μέ τό άριστερό του χέρι κρατούσε τή σακούλα άνοικτή και όρθια, ένώ μέ τό δεξί του έπαιρνε σπόρο μέσα από τή σακούλα και τόν σκόρπιζε στό χωράφι. Άπ' όλη αύτή τήν είκονίτσα, όπως και από τή σημερινή εύαγγελική περικοπή, εκείνο πού έκανε έντύπωση πάντοτε είναι ό σπόρος, πού τόσο πλούσια σκορπίζεται προς όλες τίς κατευθύνσεις. Πρόκειται για μία σπατάλη. Για μία σπατάλη του σπόρου, δηλαδή του λόγου του Θεού.

Είναι ν' άπορει κανείς αλήθεια μέ πόσο μεγάλη εύκολία σκορπίζει ό Θεός τό λόγο Του προς όλες τίς κατευθύνσεις. Σήμερα μάλιστα, πού ζοϋμε σε μία εποχή μέ πλούσια ότικοακουστικά μέσα επικοινωνίας. Σήμερα, πού ή τεχνολογία τής τυπογραφίας έχει κάνει τεράστια άλματα προς τήν τελειότητα. Σήμερα, πού μέ τό πάτημα ενός κουμπιού μπορούν νά έρθουν στην όθόνη του υπολογιστή εικόνες και πληροφορίες άπ' όλα τά μήκη και τά πλάτη τής γής. Σήμερα, λοιπόν, θά έλεγε κανείς ότι ό πάνσοφος Θεός ένέπνευσε στους ανθρώπους όλη

αὐτή τήν τεχνολογική πρόοδο στόν τομέα τῆς ἐπικοινωνίας, γιά νά ἔχουν πιά εὐκόλη πρόσβαση στό λόγο Του. Ἑκατοντάδες οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Πολλές καί πετυχημένες οἱ μεταφράσεις τῶν πατερικῶν κειμένων. Ἀμέτρητα τά βιβλία πού μπορεῖ νά βρεῖ ὁ καθένας πολύ εὐκόλα στήν ἀγορά. Κοντά σ' αὐτά προστίθενται τά πολλά θρησκευτικά περιοδικά, ὁμιλίες, κηρύγματα, ἐκπομπές ἀπό τό ραδιόφωνο καί τήν τηλεόραση, κατηχητικά, ἐκδηλώσεις καί τόσα πολλά ἀκόμη, μέσα ἀπό τά ὁποῖα σκορπίζεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀνεμπόδιστα σ' ὅλους ἐκείνους πού διψοῦν νά ποτίσουν μ' αὐτόν τήν ψυχή τους.

Ποιά εἶναι, ὅμως, τά χαρακτηριστικά πού ξεχωρίζουν τό λόγο τοῦ Θεοῦ ἀπ' ὅλους τούς ὑπόλοιπους λόγους τοῦ κόσμου; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει τρία βασικά χαρακτηριστικά. Πρῶτον, «οὐ δέδετα». Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν δεσμεύεται, δέν περιορίζεται, δέν φιμώνεται ποτέ κι ἀπό κανέναν. Στό διάβα τῶν αἰώνων πόσοι καί πόσοι ἰσχυροί τῆς γῆς δέν προσπάθησαν νά βάλουν ἐμπόδια στή σπορά τοῦ θείου λόγου; Αὐτοί ξεχάστηκαν καί λησμονήθηκαν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅμως, σκορπίστηκε πάντοτε πλούσια

παντοῦ. Ἡ διάδοσή του εἶναι ἓνα ἀπό τά ἔργα τῆς Ἐκκλησίας. Ὅσο ὑπάρχει ἐκείνη, θά σπέρνεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων. Κανείς δέν μπορεῖ νά τό ἐμποδίσει αὐτό. «Καί πύλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δέν σταματάει μπροστά σέ πρόσωπα, δέν σκοντάφτει ἐπάνω σέ συμφέροντα, δέν ἐμποδίζεται ἀπό σκοπιμότητες. Ποτίζει τή διψασμένη γῆ μας σάν τήν ἥρεμη καί γόνιμη βροχή, βάζοντας τίς βάσεις γιά τήν πνευματική καρποφορία.

Δεύτερον, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι «τομώτερος ὑπέρ πᾶσαν δίστομον μάχαιραν», εἶναι δηλαδή πίο κοφτερός κι ἀπό δίστομο μαχαίρι. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀληθείας. Ἡ ἀλήθεια, ὅταν λέγεται, πολλές φορές πονάει, ἐπειδή πληγώνει. Πληγώνει, ἐπειδή ἐλέγχει τά σφάλματά μας. Μέσ' ἀπό τό λόγο τοῦ Θεοῦ μαθαίνουμε τά λάθη μας. Αὐτό, βέβαια, δέν μᾶς ἀρέσει, μᾶς στενοχωρεῖ, διότι ταπεινωνόμαστε. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὅμως, ἀκριβῶς ἐπειδή εἶναι κοφτερός, πρέπει νά χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς χειριστές του μέ διάκριση. Νά τόν χρησιμοποιοῦν ὅπως ὁ χειροῦργος τό νυστέρι του. Τό νυστέρι ὁ γιατρός μπορεῖ νά τό χρησιμοποιεῖ γιά

ν' ανοίξει μία πληγή, μέσα, όμως από αυτή την πληγή στοχεύει στη θεραπεία του ασθενούς. Έτσι και μέ τό λόγο του Θεού. Μπορεί στην αρχή νά πληγώνει. Δέν πληγώνει όμως αδιάκριτα. Σκοπό έχει πάντοτε νά επιφέρει τή θεραπεία και τή λύτρωση από τήν άμαρτία.

Τρίτον, ό λόγος του Θεού είναι θεόπνευστος. Αυτό σημαίνει ότι δέν είναι ένα άπλό ανθρώπινο κατασκεύασμα. Έχει επάνω του τή σφραγίδα του Αγίου Πνεύματος. Κατά ένα μυστικό τρόπο ό Θεός ένσκήπτει και δίνει τήν έμπνευση στό φορέα του λόγου Του, για νά τόν μεταφέρει στους συνανθρώπους του. Κατά ανεξήγητο τρόπο ό Θεός καθοδηγεί τό συγγραφέα ή τόν κήρυκα του λόγου Του, χωρίς όμως νά έπεμβαίνει στην έλευθερία του. Γι' αυτό δεχόμαστε τό λόγο του Θεού σαν πολύτιμη παρακαταθήκη του ουρανού στη γη.

Σέ μία εποχή πού ή γη μας, πεπληρωμένη και κορεσμένη από παντός είδους άγαθά, από λόγους, λόγια και πνευματικά δημιουργήματα, αναζητάει κάτι αυθεντικό και αιώνιο. Σέ μία εποχή, πού οι άνθρωποι ψάχνουν αυτό τό κάτι άλλο, για νά γεμίσουν τήν άδεια ψυχή τους, ή Έκκλησία έχει νά προ-

σφέρει στόν κόσμο τόν αἰώνιο λόγο τοῦ Θεοῦ. Τό λόγο πού σώζει, πού παρηγορεῖ, πού γιατρεύει καί ἐπουλώνει πληγές. Ἄς ἀνοίξουμε διάπλατα τ' αὐτιά μας, γιά νά τόν δεχθοῦμε στήν ψυχή μας, καί ἄς ἐναρμονίσουμε τή ζωή μας σύμφωνα μέ τά κελεύσματα του. Γιά νά εἶναι ὁ Θεός ἀνάμεσά μας καί τό χαμόγελο νά εἶναι ὁ σύντροφος τῆς ψυχῆς μας. Ἀμήν.